دیدگاه
OPINION

علی سلطانی
خبرنگار

معنای همدلی در ورزش!

«همدلی» به‌ذات بار معنایی مثبتی دارد. هرجا از این کلمه استفاده می‌شود، ذهن انسان ناخودآگاه می‌رود سمت سازندگی، رسیدن به هدف و اتحاد. چه کسی از همدلی بدش می‌آید یا با آن مشکل دارد؟ طبعا هیچ‌کس. مشکل ما با «همدلی» آنجا آغاز می‌شود که این مفهوم والا و ارزنده انسانی در کشور ما به‌خصوص در ورزش و مدیریت ورزشی دارد جایگاه دیگری پیدا می‌کند. «همدلی» در کشور ما دارد جایگزین «مدیریت» می‌شود. هرجا مدیریت نیست یا ضعف دارد، مدیران ورزشی با اسم رمز «همدلی» می‌خواهند اذهان عمومی را از ضعف‌ها منحرف کنند و افکارعمومی را به «احساسات عمومی» تقلیل دهند. واژه‌ای که روزگاری ارج و قربی در فرهنگ و ادبیات ما داشت، حال به کلیدواژه‌ای فریبنده تبدیل شده که کارکردش نه حرکت به سوی تعالی و کمال، که سرپوش گذاشتن بر سوءمدیریت‌هاست. صبح چند روز پیش، مدیر یکی از باشگاه‌های معروف پایتخت، روی خط رادیو ورزش آمده بود تا در مورد یکی از بحران‌های به‌وجودآمده برای تیمش توضیح دهد.

هیچ‌کدام از توضیحات او نشان از «مدیریت» و «تدبیر» نداشت؛ در کلامش هیچ عزمی برای درس گرفتن از اشتباهات فعلی و پیشگیری از وقوع آن‌ها در آینده به گوش نمی‌رسید، در عوض مدام می‌گفت «این مشکلات را با همدلی می‌توان حل کرد.» خیر. واقعیت امر این است که این مشکلات را با «همدلی» نمی‌شود حل کرد. راه‌حل مشکلات در «مدیریت» است؛ در مدیریت علمی و نخبه‌گرا. وقتی «مدیریت» نیست، «همدلی» هم محلی از اعراب ندارد. اساسا حتی «همدلی» را هم باید مدیریت کرد.

عکس‌نوشت
OPINION

کدام خداحافظی؟

گفتند «پیام صادقیان» از فوتبال خداحافظی کرده. سوالی که برای خیلی‌ها پیش آمد این بود که «او مگر هنوز بود که حالا می‌خواهد خداحافظی کند؟» سوال درستی هم بود. خداحافظی از چه؟ از نیمکت تیم‌های درجه سه ترکیه؟ بازیکنی که می‌توانست ستون اصلی تیم ملی در جام‌جهانی اخیر باشد، حالا در ۲۷سالگی از خداحافظی دم می‌زند و از راه‌اندازی سایت «شرط‌بندی» فوتبالش در ترکیه خبر می‌دهد. صادقیان بارها فرصت ستاره‌شدن داشت، اما خودش ترجیح داد مثل فانوس کم‌سویی در حاشیه فوتبال، چندصباحی سوسو بزند و زمان خاموش شدن آن‌قدر کم‌نور باشد که کسی اصلا متوجه خاموشی‌اش هم نشود، حیف.

الجزایر

چهره هفته

جام‌ملت‌های آفریقا، قهرمان جدیدش را شناخت. تیم پرستاره الجزایر همان طور که انتظار می‌رفت، سایر رقبای قدرتمندش را پشت سر گذاشت و با ستارگانی نظیر «ریاض محرز» و «بغداد بونجاح» جام قهرمانی مسابقات را بالای سر برد. در خشش الجزایر در شرایطی رخ داد که مصر میزبان امید داشت با درخشش «محمد صلاح» دست‌کم تا فینال این مسابقات صعود کند، اما نتایج ضعیف مصر، هم به برکناری سرمربی این تیم در پایان مسابقات منتهی شد، هم به خشم و اعتراض مردم این کشور.

یک لیگ وده‌ها ابهام

آیا فوتبال ایران برای برگزاری لیگ برتر آماده است؟

هر ساله در چنین موعدی تکلیف برنامه بازی‌های لیگ برتر مشخص شده بود و تیم‌ها قادر به برنامه‌ریزی برای کارزار یک‌ساله فوتبال کشور بودند. طبعا هرقدر تکلیف این برنامه زودتر مشخص شود، میزان آمادگی تیم‌ها و نظم مسابقات از هر لحاظ بیشتر خواهد بود. در چند سال اخیر فوتبال ایران در این زمینه به بلوغ مشخصی رسیده بود، هم باشگاه‌ها و هم تیم ملی به شکل دقیقی صاحب تکلیف و برنامه بودند. اما امسال وضعیت لیگ نامشخص است و با شروع مردادماه هنوز خبری از قرعه‌کشی و تدوین تقویم سالانه فوتبال نیست.

عدم آمادگی باشگاه‌ها

موضوع روز

فقدان برنامه از چند جهت به باشگاه‌ها لطمه خواهد زد. نخست اینکه برنامه بدن‌سازی تیم‌ها دچار اختلال می‌شود. در طول چند سال گذشته پیشرفت باشگاه‌ها در امر بدن‌سازی قابل‌ستایش بوده و نقطه اوج این پیشرفت را می‌شد در کاهش تعداد مصدومیت‌ها و آمادگی بازیکنان برخی از تیم‌ها برای حضور هم‌زمان در لیگ، جام‌حذفی، لیگ قهرمانان آسیا و مسابقات ملی مشاهده کرد. امسال در شرایطی پا به فصل شروع مسابقات گذاشته‌ایم که برگزاری لیگ در تاریخ همیشگی در هاله‌ای از ابهام است و هرگونه تاخیر در شروع برگزاری مسابقات، می‌تواند تمام هزینه‌های صرف‌شده در اردوهای پیش‌فصل را بر باد دهد و بدتر از آن به جاری‌شدن سونامی مصدومیت‌ها در نیم‌فصل دوم منجر شود. تا این لحظه تنها زمزمه‌هایی مبنی بر آغاز مسابقات در تاریخ ۲۶مرداد به گوش می‌رسد. این زمزمه‌ها حتی اگر درست باشد و مسئولان سازمان لیگ، عزم برگزاری مسابقات در تاریخ معین را داشته باشند، همچنان به‌دلایلی که در ادامه ذکر می‌کنیم ابهامات و سوالات مهمی در مورد لیگ ۹۹-۹۸ ذهن باشگاه‌ها و فوتبال‌دوستان را به خود مشغول کرده است.

استادیوم‌های غیراستاندارد

غیر از مسئله حیاتی بدن‌سازی، مورد مهم دیگر، تذکر سازمان لیگ به باشگاه‌ها در راستای استانداردسازی استادیوم‌هاست. سازمان لیگ طی ابلاغیه‌ای درست و اصولی خطاب به باشگاه‌ها اعلام کرده که باید تا تاریخ شروع مسابقات، اقدام به انجام اصلاحات و تعمیرات لازم در استادیوم‌ها برای دریافت نمره استاندارد از سازمان لیگ کنند. نیاز به گفتن نیست که بعد از گذشت چند دهه، تنها استادیوم استاندارد لیگ برتر برای برگزاری مسابقات همچنان استادیوم پا به سن گذاشته آزادی است و بقیه استادیوم‌ها (حتی استادیوم‌های ظاهرا مدرن تازه‌ساز) نیاز به استانداردسازی دارند. با توجه به زمان‌بر بودن انجام تعمیرات اساسی در استادیوم‌ها و فاصله یک‌ماهه احتمالی تا شروع مسابقات، بعید است رویای استادیوم‌های استاندارد در این فصل محقق شود. با این حساب یا سازمان لیگ باید قید ابلاغیه و استانداردسازی را بزند یا برگزاری مسابقات باید به تعویق بیفتد که البته با سابقه‌ای که در ذهن داریم، تحقق گزینه اول، محتمل‌تر است.

حضور زنان

اما می‌رسیم به ملتهب‌ترین قسمت قضیه. اخطارهای فیفا در مورد حضور زنان در استادیوم‌ها جدی است و بعید است «اینفانتینو» بعد از گذشت بیش از یک سال از تاکیدهای شدید فیفا برای حضور زنان در استادیوم‌ها، در محروم کردن فوتبال ایران تعلل کند، بنابراین عدم حضور بانوان در ورزشگاه‌ها در فصل جدید می‌تواند به تعلیق فوتبال ایران منجر شود و با توجه به جدیت فیفا در اجرای قوانین مربوط به عدم‌دخالت دولت‌ها در فوتبال، این موضوع مهم‌ترین تهدید سایه‌انداخته روی فوتبال ایران در سال جاری است. حضور زنان در استادیوم نیز نیازمند مرتفع‌شدن دو مانع است: اول راضی کردن نهادهای مربوطه به حضور بانوان، دوم تدارک دیدن زیرساخت‌های لازم برای جداسازی سکوها و امکانات سخت‌افزاری موردنیاز برای حضور خانم‌ها. با توجه به سبقه این موضوع، حتی اگر نهادهای مربوطه نیز برای جلوگیری از محرومیت ایران با حضور زنان موافقت کنند، آماده‌سازی استادیوم‌ها خود داستان دیگری است که می‌تواند تقویم سال فوتبالی آتی را از اساس مورد تهدید قرار دهد. در مورد دو تهدید قبلی اگر راه‌حل جایگزین وجود داشت، این مورد آخر موضوعی است جدی و خطرناک. فدراسیون فعلا در مورد تهدیدهای فیفا سکوت کرده و به نظر می‌رسد «تاج» قصد دارد توپ را در زمین نهادهای غیرفوتبالی و ورزشی بیندازد تا مسئولیت برخوردهای احتمالی فیفا هم از گردنش ساقط شود. البته کار دیگری هم از دستش ساخته نیست و به نظر می‌رسد فیفا امسال به حضور کم‌رنگ و گزینشی زنان در استادیوم‌ها رضایت ندهد.

مهران باقی
روزنامه‌نگار

سازمان لیگ طی ابلاغیه‌ای درست و اصولی خطاب به باشگاه‌ها اعلام کرده که باید تا تاریخ شروع مسابقات، اقدام به انجام اصلاحات و تعمیرات لازم در استادیوم‌ها برای دریافت نمره استاندارد از سازمان لیگ کنند

ترین‌ها

رئیس‌ترین

کَشتی توفان‌زده کُشتی بعد از ماه‌ها تحمل جنجال و کشمش بالاخره به ساحل آرامش رسید. در طول هشت ماه گذشته انواع و اقسام جدل‌ها در فضای ورزش اول کشور بالا گرفت، انتخابات مجمع فدراسیون لغو شد و حتی کاندیداهایی مثل امیررضا خادم (با سابقه نمایندگی مجلس)، عباس جدیدی (با سابقه عضویت در شورای شهر) و علیرضا دبیر (با سابقه عضویت در شورای شهر) در انتخابات این فدراسیون ردصلاحیت شدند تا با وجود اختلافات عمیق با یکدیگر، علیه این فضا متحد شوند. این اتحاد سرانجام به برگزاری انتخابات و برگزیده شدن علیرضا دبیر به‌عنوان رئیس جدید فدراسیون کشتی منجر شد و در فاصله یک ساله تا مسابقات المپیک، کشتی ایران بالاخره صاحب یک سکان‌دار شد.

تاریخ‌سازترین

اولین‌ها همیشه تاریخ‌ساز هستند. آن هم در رشته‌هایی که همیشه به‌نوعی مهجور بوده‌اند. «مجتبی عابدینی» پسر باهوش شمشیربازی ایران، هفته گذشته دست به کاری بزرگ زد و اولین مدال جهانی تاریخ شمشیربازی ایران را از آن خود کرد. عابدینی در بوداپست برای رفتن روی سکو، کار دشواری در پیش داشت، اما رقبای قَدَری را شکست داد و در نهایت هم به ورزشکاری از کشور میزبان که قهرمان جهان هم بود باخت، اما برنزی گرفت که از ده‌ها مدال طلای دیگر تاریخ ورزش مهم‌تر بود. عابدینی با کسب این عنوان نه‌تنها خودش با ۱۴ پله صعود در رنکینگ جهانی به رتبه دهم شمشیربازهای دنیا صعود کرد، بلکه باعث شد حالا شمشیربازی هم یکی از معدود رشته‌هایی باشد که در المپیک توکیو از آن‌ها انتظار مدال داشته باشیم.

ضدترامپ‌ترین

کاپیتان تیم ملی فوتبال زنان آمریکا را از چند جهت می‌توان در این ستون قرار داد. او یکی از بهترین بازیکنان جام‌جهانی زنان و یکی از دلایل چهارمین قهرمانی ایالات متحده آمریکا در این مسابقات بود، اما مهم‌تر از این‌ها مواضع تند و محکم او علیه رئیس‌جمهور کشورش است. «مگان راپینو» که از قبل از جام‌جهانی، انتقادات آتشینی را متوجه ترامپ کرده بود، بعد از قهرمانی آمریکا، این انتقادات را شدت بخشید و رئیس‌جمهور کشورش را فردی «حال به‌هم‌زن» و «نفرت‌انگیز» خواند. «راپینو» قبل از شروع مسابقات هم گفته بود اگر تیمش قهرمان جهان شود، برای دیدن ترامپ به کاخ‌سفید نخواهد رفت!

یادداشت
OPINION

ماردونا را ول کنید...

اردوی «آمادگی» پیش‌فصل پرسپولیس در عمل به اردوی ناآمادگی تبدیل شد. چندسالی است که تیم‌های متمول‌تر فوتبال ایران برای برگزاری اردوهای پیش‌فصل، به تبعیت از باشگاه‌های بزرگ دنیا، راهی کشورهای دیگر (ترکیه) می‌شوند. آب‌وهوای ترکیه خوب و به ایران نزدیک است، امکانات فوتبالی آن کشور هم فوق‌العاده است و تنها در شهر استانبول، چهار تیم مطرح فوتبال حضور دارند که هر کدام کمپ‌ها و زمین‌های تمرین مجهزی دارند. از این منظر سفر به ترکیه، کاری عقلانی است، اما مشکلات جایی ظهور می‌کنند که «بی‌برنامگی» چاشنی کار شود. به گفته علیرضا بیرانوند، اردوی ترکیه تیم پرسپولیس، نه‌تنها فایده‌ای نداشت، که فقط چند مصدوم روی دست «گابریل کالدرون» گذاشت. ظاهرا مدیران تیم از قبل به فکر جورکردن حریفان تدارکاتی نیفتاده بودند که پرسپولیس در این اردو حتی از انجام بازی با تیم‌های لیگ دو یا سه این کشور هم محروم بوده است. موضوع بدتر این است که مسئولان تیم، تازه در ترکیه به صرافت پیداکردن رقیب تدارکاتی افتاده‌اند و کار به جایی رسیده که مسئولان کمپ ترکیه‌ای با دعوت از تعدادی از همسایه‌ها و فوتبالیست‌های بازنشسته، قصد تشکیل تیم و بازی با پرسپولیس را داشته‌اند که خوشبختانه «کالدرون» موضوع را می‌فهمد و با عصبانیت مانع برگزاری آن بازی مضحک و بی‌فایده می‌شود. نبود رقیب تدارکاتی یعنی عدم‌شناخت مربی از ترکیب ایده‌آل تیمش برای شروع مسابقات، همین دغدغه باعث شده تا «کالدرون» تیمش را به دو دسته تقسیم کند و بازیکنان پرسپولیس در قالب دو تیم به مصاف هم بروند.

طبعا در چنین دیداری هر بازیکنی در فکر اثبات خودش به مربی است و محکم بازی می‌کند، این بازی محکم درون‌تیمی در نهایت باعث شکستگی بینی سیامک نعمتی (باید بینی‌اش را جراحی کند) و مصدومیت سه بازیکن دیگر پرسپولیس شد! با این شرایط «کالدرون» قطعا از حضور در ترکیه پشیمان است و شاید ترجیح می‌داد تیمش در یک منطقه خوش‌آب‌وهوای کشور خودمان اردو بزند و با یکی، دو تیم مطرح داخلی بازی دوستانه برگزار کند.

خوشبختانه در آن‌سو وضعیت استقلال بهتر بوده و «استراماچونی» تیمش را با شرایط استانداردتری برای شروع مسابقات لیگ آماده کرده است. باید دید پرسپولیس با این نحوه آماده‌سازی و با تیمی که سرمربی نظارتی بر بسته شدن آن نداشته، آیا قادر به حفظ فرم عالی خود در طول چهارسال گذشته خواهد بود یا فصل کابوس‌واری را تجربه خواهد کرد؟